

РЕШЕНИЕ

№ 698

гр. София, 07.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на седми октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ани Захариева

Членове: Аделина Иванова
Доротея Кехайова

при участието на секретаря Богданка Н. Гешева
като разгледа докладваното от Аделина Иванова Въззивно наказателно дело от частен характер № 20221100603802 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

На 11.05.2022г., СРС 116-ти състав е постановил по НЧХД № 13500/2019г. присъда, с която е признал подс.А. Г. П. за невиновен в това, че през м.03.19г. в гр.София, в ГДНП в писмено сведение от 05.03.19г. (конкретизирано с номер), дадено пред Комисия за извършване на дисциплинарна проверка, назначена със Заповед № 3286з-676/18.02.19г. на Директора на ГДНП да е разгласил позорно обстоятелство за тъжителя Ц. Б. Ц. и да му е преписал престъпление по чл.144 ал.1 НК и по чл.144 ал.3 НК, поради което и на осн. чл.304 НПК съдът го е оправдал по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл.147 ал.1 НК.

С горепосочената Присъда и на осн.чл.190 ал.1 НПК частният тъжител Цв.Ц. е осъден да заплати на подс.А. П. сумата от 500лв., направени разноски, а в полза на ВСС да заплати сумата от 564лв., деловодни разноски пред първостепенния съд.

Против присъдата е подадена въззивна жалба от адв.С., повереник на частния тъжител Ц. с отправено искане за нейната отмяна и постановяване на нова присъда, с която подсъдимото лице да бъде осъдено за извършване на престъпление по чл.147 ал.1 НК. В депозираната въззивна жалба и в подаденото в срока по чл.320 ал.4 НПК допълнително писмено изложение се навеждат доводи за неправилност и необоснованост на присъдата – основният защитен довод се изразява в неправилна оценка на инкорпорирания доказателствен материал, като в тази вр. защитата излага свой собствен

коментар на приобщените доказателства.

Депозираната въззивна жалба е подадена в срока по чл.319 ал.1 НПК. Спазени са и изискванията на процесуалния закон както за нейната форма и съдържание, така и за движението ѝ съгл.чл.321 НПК.

Атакуваната присъда е от категорията актове, подлежащи на проверка по реда на глава XXI НПК.

В процесната въззивна жалба не се отправят искания за събиране на нови доказателства.Подобно искане не е отправено и в с.з., а и служебно настоящият съдебен състав не намери за нужно събирането на допълнителни доказателства.В тази вр. се отбелязва, че въззивно съдебно следствие се провежда само в очертаните от чл.327 НПК хипотези, а именно при наличие на неизяснени в хода на първоинстанционното разглеждане на делото на елементи от фактическата обстановка от съществено значение за разкриването на обективната истина.Щом не съществуват неизяснени обстоятелства, включени в предмета на доказване по чл.102 НПК, няма и нужда от допускане и събиране на допълнителни доказателствени материали.

В хода на съдебните прения повереникът на частния тъжител поддържа отправеното искане за отмяна на атакувания съдебен акт, като релевираните в тази насока съображения, изцяло кореспондират с изложените такива в самата въззивна жалба – отново се отправя упрек за допуснати нарушения на процесуалните правила, като се твърди, че са абсолютизирани определени доказателствени средства, а други такива, които по мнение на повереника адв.С., са лишени от доказателствена годност, са неправилно възприети от основния съд за достоверни и правдиви.Излагайки собствената си интерпретация на приобщените доказателства, повереникът застъпва позиция за реализирана от подсъдимия деятелност, запълваща от обективна и субективна страна процесното престъпление.

Самият частен тъжител поддържа изразеното от неговия повереник становище и в допълнение изтъква определени факти, които по негова преценка подкрепят повдигнатото частно обвинение.

В с.з. пред настоящата инстанция адв.К. - защитник на подс.П. прави искане за потвърждаване на атакуваната присъда и аргументира същото с довода за постановяването ѝ при спазване на материалния и процесуален закон, като изготвените от основния съд мотиви са пълни, ясни и недвусмислени – съдържат описание на доказаната фактическа обстановка; съдържат обективен, изчерпателен и отговарящ на стандарта по чл.305 ал.3 изр.2 НПК анализ на съотносимите доказателствата и правилни правни доводи за липса на съставомерност на обективизираното от подсъдимия поведение във вр. с вмененото му престъпление

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, проверявайки изцяло правилността и а обжалваната присъда – нейната законосъобразност, обоснованост и справедливост в контекста на отправените оплаквания и приобщената доказателствена съвкупност и съобразно изискванията на чл.314 НПК, намира, че в конкретния казус са налице предпоставките по чл.338 вр. чл.334 т.6 НПК.

За да постанови обжалваната присъда, СРС е провел прецизно съдебно следствие, при гарантиране правото на процесните страни за участие и представяне на доказателства в подкрепа на защитаваната от тях теза. Фактическата обстановка е подробно изяснена от първостепенния съд. По делото са събрани в необходимия обем и по съответния процесуален ред доказателствата, нужни за неговото правилно решаване. Въз основа на събраните и проверени по реда на НПК доказателства и доказателствени средства са направени правилни фактически изводи, напълно споделими и от въззивния съд, поради което същите ще бъдат пресъздадени лаконично в настоящия съдебен акт.

Подсъдимият А. Г. П. е българин, български гражданин, роден на ****г., неосъждан, неженен, с ЕГН ***** и постоянен адрес с. Горни Богров, обл. София град, ул. ****.

Подсъдимият П. работел в собствен автосервиз, като монтьор, а частният тържител заемал длъжността младши експерт, младши разузнавач в сектор Издирване към отдел Криминална полиция при ГДНП МВР. Между двамата били установени приятелски отношения, датиращи от преди инкриминираната дата. В течение на времето изградените приятелски отношения прераснали и в бизнес такива – подсъдимият изпитвал известни затруднения във вр. с осъществяваната от него дейност, поради което в същата се включил и частният тържител, предоставяйки му финансов капитал с уговорка за бъдещо изплащане на дивидент. На неустановена по безспорен начин дата през 2018г. тържителят Ц. предоставил на подсъдимия и личния си автомобил с цел извършване на ремонт. Междувременно осъществяваната в автосервиза дейност била прекратена, което довело до влошаване на отношенията между двете процесни страни и провокирало частния тържител да отправи искане за връщане на вложената от него парична сума и на личния му автомобил. Тъй като горното искане не било удовлетворено, то неговата последвала реакция се изразявала в отпочване на зачестена телефонна комуникация с подсъдимия (по телефон, мобилни приложения и приложения), като отново заявявал своите имуществени претенции, съпътствано с изказани обидни квалификации по адрес на подсъдимия (наричайки го „гащник“, „смотльо“, „жалка отрепка“ и др.) и с отправени заплахи за живота му, които закани предизвикали страх у пострадалия и той сигнализирал нееднократно МВР чрез Националната система 112.

На 12.01.19г. частният тържител решил да направи пореден опит за получаване на търсената парична сума. За целта той се отправил късно вечерта към дома на подс. П. в с. Горни Богров, придружаван от свидетелите Ц. а и Н., и непосредствено преди пристигането си му се обадил, уведомявайки го за своето посещение. По този повод подсъдимият отново позвънил на тел. 112 и подал сигнал, изказвайки притеснения за собствения си живот. След пристигането си в с. Горни Богров частният тържител и св. Ц. а провели среща с подсъдимия пред неговия дом, като св. Н. останал да ги изчака в автомобила. На срещата присъствала и св. Л. Б., сестра на подсъдимия.

При така проведената среща тъжителят Ц. започнал отново да заплашва подс. П., изричайки думите „ще те поръчам“ и „ще те довърша“, бутал го и дори му нанесъл удар с глава. Междувременно и по повод подадения телефонен сигнал на място пристигнали и полицейски служители, с намесата на които действията на Ц. били прекратени и срещата приключила.

В 05 РУ СДВР от настоящите процесни страни били заведени и две преписки, предварителната проверката по които била възложена на полицейски инспектор Д. М.. В тази вр. последният изготвил на 11.02.19г. докладна записка и на 05.03.19г. писмени сведения с описани данни за обективизираното поведение на частния тъжител – било изрично посочено, че той разговарял с полицейския инспектор М., представяйки се за негов колега с дългогодишен стаж в органите на МВР, отправял му определени нареждания и упреци за липса на професионална компетентност. Във вр. с горната депозирана докладна и друга докладна от 11.02.19г. на инспектор Н.К., посетил на 12.01.19г. дома на пострадалия по повод подадения сигнал на тел.112, и въз основа на нарочна Заповед № 3286з-676/18.02.19г. на Директора на ГДНП била назначена дисциплинарна проверка относно действията на тъжителя Ц.. В рамките на проверката били снети писмени сведения от подс. П., заведени с № 328600-11162/05.03.19г. и действително съдържащи инкриминираните изрази, предмет на частното обвинение и коректно отразени в мотивите на основния съд. След приключване на дисциплинарната проверка било изготвено на 21.05.19г. от Началник отдел становище, в обстоятелствената част на което било вписано заключението за извършено нарушение на правилата, залегнали в Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, но поради допуснати в хода на дисциплинарното производство съществени нарушения на процесуалните правила, било дадено становище за неналагане на наказание.

Така възприетата от въззивния съд фактическа обстановка не се различава от тази, описана в мотивите към проверяваната присъда. Съотносимите към процесния спор обстоятелства се приемат за установени от събраните по делото доказателства, проверени и преценени по отделно и в тяхната съвкупност при спазване принципите по чл.13, чл.14 и чл.107 ал.3 и ал.5 НПК.

В процесуален аспект настоящият състав на СГС не констатира нарушения в доказателствената дейност на основния съд при извеждане на фактическите положения във връзка с поведението на частния тъжител, както и по отношение на фактите, обуславящи несъставомерност на инкриминираното на подс.П. престъпление по чл.147 НК.

Инкорпорираният доказателствен материал обхваща **показанията на свидетелите Д.Ц.а, Г.Н., С.П.а и Л.Б.; писмени доказателства** – писмо от ГДНП от 10.08.20г., писма от МВР Дирекция „Национална система 112“, писмо от МВР Служба КОС и всички документи, приложени към

приобщената дисциплинарна преписка на ГДНП и **способ за доказване** – заключения по назначените и приети по реда на чл.282 ал.1 НПК Техническа експертиза и Фоноскопска експертиза

Съдържащите се в горепосочените доказателствени източници фактически данни са изчерпателно анализирани и не се констатира неправилна, превратна или в нарушение на правилата на логиката оценка на доказателствата, което да постави под съмнение верността на възприетата фактическа обстановка. Не се установява и отклонение от въведения с нормата на чл.305 ал.3 НПК стандарт за изготвяне на мотивите към постановената присъда, които са убедителни и това позволява на процесните страни и на контролната инстанция да проследи начина на формиране вътрешното убеждение на решаващия съд. Всички доказателствени материали са изчерпателно обсъдени и направеният в тази вр. доказателствен анализ се отличава с прецизна обстоятелственост и аналитичност, като е обсъдена достатъчността, надежността и достоверността на източниците на информация. Излагайки обстоен анализ на събраните доказателства и средствата за тяхното установяване, първостепенният съд успешно е защитил правилността на изводите по фактите. Липсват основания за промяна на последните. В тази вр. се подчертава, че в хипотезата на изразено съгласие с доказателствения анализ и оценъчната дейност на предходната инстанция, въззивният съд не е длъжен да обсъжда подробно съвкупността от доказателства, а следва да анализира само тези, които се оспорват, за да отговори изчерпателно на наведените в жалбата или протеста доводи. Подобна теза е възприета в константната съдебна практика, напр. Реш. № 372/01.10.12г. по н.д. № 1158/12 ВКС, III н.о.

В контекста на горното и относно доказателствения анализ се отбелязва следното:

Между процесните страни не се спори относно определени факти, като въпреки това, първостепенният съд мотивирано и доказателствено обусловено е извел същите, установявайки факта на познанство между подс.П. и частния търговец и то от преди инкриминираната дата, като безспорно техните отношения първоначално са били приятелски такива, а в последствие и то към 2018г. се влошават. Причината за това влошаване е именно един от спорните моменти – според търговеца, това се дължи на неизплащане на предоставен от него паричен заем в полза на подсъдимия, а според защитата, разрывът във взаимоотношенията им се дължи на претърпени имуществени загуби от Ц. в резултат на неуспешна инвестиция в стопанисвания от подсъдимия автосервиз. В мотивите към проверяваната присъда убедително е аргументирано становище, подкрепящо тезата на защитата. В тази вр. съдът се позовава на съдържанието на проведените телефонни разговори, в хода на които се дискутират финансовите аспекти на взаимоотношенията между страните, като тези разговори са обект на създаден частен запис, подложен на експертно изследване в хода на първоинстанционното производство – Фоноскопската експертиза пресъздава

текстово не само самите разговори, но и дава заключение относно самоличността на разговарящите лица, в случая Ц.Ц. и А.П., като на тази база се установяват изречените реплики и в подкрепа на горното съдът приема за показателен разговор от 24.12.18г. с действително отправено от тъжителя искане за връщане на парична сума, а подсъдимият отрича подобно задължение и в направеното пояснение заявява „вложили сме по 15 хиляди лева у тоя сервиз ... има загуби ... искаш да ти върна твоите загуби, които ти си финансирал и рискувал“, по повод на което тъжителят проявява интерес за получени при продажба на коли и авточасти парични суми и съответно неразпределени между тях и дори директно заявява „за една година колко пари ти ми даде на мене от сервиза“ с последващо обсъждане на реализираната годишна печалба; респ. вложеното смислово съдържание в целия разговор и дори ползваните термини (като „вложения“, „финансирал“, „печалба“) са признак за бизнес характера на изградените взаимоотношения, а не за предоставен паричен заем.Първостепенният съд се е доверил на горното експертно заключение, намирайки го за обосновано и мотивирано, изготвено от компетентно в.л., притежаващо нужните специални знания и въз основа на научен подход, отговарящо в пълнота на поставените задачи, като този му извод е напълно правилен.С идентични мотиви е кредитирано и заключението по изготвената СТЕ на предоставения запис на разговори на подс.П. с оператор от Националната система 112, валидно приобщен към доказателствената съвкупност – самият запис, ведно с експертното заключение носят доказателствена информация относно конкретните дати на проведените телефонни разговори и относно тяхното съдържание, като тук прави впечатление, че разговорите са няколко на брой и в хода на същите подсъдимият, описвайки поведението на тъжителя по отправяни му заплахи, недвусмислено изразява своето притеснение и страх, което му емоционално състояние именно го провокира да потърси съдействие от органите на МВР. Първостепенният съд правилно е наблегнал на разговора от 12.01.19г., отчитайки часовия диапазон на провеждането му и пресъздадения мотив за посещението на тъжителя, в контекста на цялата динамика в отношенията му с подсъдимия.Правилно е анализирана и доказателствената годност на самите предоставени записи и най-вече на тези, изготвени от самия подсъдим, доколкото тяхната доказателствена годност е неразривно свързана с оценката на дадените експертни заключения.В мотивите към проверяваната присъда е отделено специално внимание на представения по делото частен запис, изготвен от самия подсъдим с изложени аргументи за неговата легитимност, изводима в резултат на преценката за съпътстващата случая конкретика и баланса на интереси – успешно е защитена тезата, че независимо, че се касае за частен запис, който не представлява веществено доказателствено средство, събрано и изготвено при условията и по реда на НПК, то липсват признаци за манипулация и монтаж, а не е за пренебрегване и изводимият факт за придобито у самото записвано лице знание за самия запис, без своевременното му противопоставяне, респ. налице е нарушение и навлизане

в частната сфера на Ц., но това не опорочава приобщаването на записите към доказателствената маса, тъй като записаните разговори са съвместни такива с подсъдимото лице и намесата е допустима, с оглед спазване баланса на интереси и целта на наказателното производство за изясняване на обективната истина при пълноценна възможност за упражняване правото на защита. Установеното наличие на доказателствена годност на отделните доказателствени източници, отразени по-горе, е позволила на основния съд да извърши и преценка за достоверност на съдържащата се в тях доказателствена информация, като в допълнение на горното въззивният съд подчертава и бележите на ползвания запис, като обективен по своя характер доказателствен източник, на база на който е изграден правилен извод за факти по отношение на предмета и съдържанието на разговора и конкретно разменените реплики между участниците. Тези факти, макар и да не могат да бъдат преценявани, като цялостно и пълно отражение на случилото се, не поставят под съмнение фактическите изводи, направени от СРС, т.к. същите се допълват и с показанията на разпитаните свидетели.

Първостепенният съд е обособил събраните в хода на проведеното съдебно следствие гласни доказателства в две отделни групи, като съответно с доверие са кредитирани показанията на първата група свидетели, включваща С.П.а и Л.Б., които показания са противопостави на тези, дадени от свидетелите от втората група Д.Ц.а и Г.Н.. По мнение на въззивния съд, приложеният от проверяваната инстанция подход е напълно правилен и убедително е защитена тезата за достоверност и правдивост на показанията на свидетелите от първата група. В тази вр. критично и с повишена детайлна прецизност са анализирани показанията и на четиримата свидетели, доколкото се констатира известна заинтересованост на всеки един от тях, базирана на доказан факт на налични родствени връзки (свидетелите С.П.а и Л.Б. са съответно майка и сестра на подсъдимия, а св.Д.Ц.а е съпруга на тъжителя), а за св.Н. се установява наличие на изградени с тъжителя близки приятелски отношения, обективен показател за които е обстоятелството на придружаването му на датата 12.01.19г. до дома на подсъдимия и дори даването на показания по образуваното дело. В допълнение към анализа на първостепенния съд следва да се посочи, че доколкото всеки един от разпитаните свидетели присъства на мястото на проведената на 12.01.19г. среща между подс.П. и тъжителя Ц. и доколкото всички свидетели, изключая св.Н., излагат лично узнати данни и за съдържанието на провежданата между страните телефонна комуникация, то показанията им се оценяват за преки доказателства, тъй като са базирани на преките им и непосредствени лични възприятия за обективно осъществените факти. Т.е. всяка една от процесните страни в подкрепа на защитаваната от тях теза ангажира доказателства, еднозначни по доказателствена насоченост на релевантните по делото факти. Доказателствено аргументирано са обсъдени показанията и на двете групи свидетели. Свидетелите С.П.а и Л.Б. описват обстоятелството на обитавано на едно съвместно домакинство с подс.П., позволяващо им възприемане на

поддържаните от него връзки с частния тъжител и в тази насока еднопосочно описват цялостното поведение на последния по отправяни заплахи към подсъдимия с последваща ескалация на 12.01.19г., когато заплахите са придружени и с физическа саморазправа. Качеството им на очевидци, пълното фактическо припокриване в заявените обстоятелства и съответствието им с останалите събрани доказателства са достатъчно основание за кредитиране с доверие дадените показания.

От своя страна в показанията на свидетелите Ц.а и Н. се наблюдават взаимни несъответствия, вътрешни противоречия и определени голословни декларативни твърдения, изчерпателно отразени в мотивите към проверяваната присъда - констатациите досежно различно заявената от горните двама свидетели причина за посещението им пред дома на подсъдимия на 12.01.19г. и досежно поведение на тъжителя по време на придвижването им правилно са оценени за непреодолими противоречия, дало основание на решаващия съд да ги приеме за недостоверни такива. В допълнение се отбелязва и наличието на изложени от тези свидетели лични изводи и умозаклучения, които не представляват свидетелски показания по см. на чл.117 НПК и поради това, в тази им част показанията следва да се изключат от доказателствената съвкупност (напр. св.Ц.а изказва мнение и личното си разбиране за съществуване на бизнес отношения само при сключен писмен договор, а св.Н. излага личната си преценка за „напрегнатост“ в поведението на подс.П. и гради извод за носене на пистолет от последния, показател за което е ползвания термин „личеше си, че ...“, като този извод е наложен само на база оценка на поведението му, като „надменно и надуто“, а не на лично възприет факт в горния смисъл).

Приобщените към доказателствената съвкупност материали от образуваната против тъжителя дисциплинарна преписка, като писмено доказателство, е получило правилна оценка от основния съд и на тази доказателствена основа е изведен фактът на действително депозирано от подс.П. на инкриминираната дата 05.03.19г. писмено сведение, съдържащо визираните в частното обвинение инкриминирани изрази. В самото сведение за съставител на същото е вписано името на подсъдимия и е положен подпис от него, като това обстоятелство не се оспорва от защитата. Тези материали кореспондират с останалите обективни находки по делото, коректно отразяват и потвърждават правно релевантни обстоятелства.

В контекста на горното СГС не намира основания за уважение на наведените с въззивната жалба доводи. Изложеният довод за превратно и необосновано тълкуване на събраните доказателства е абсолютно голословен и неподкрепен с конкретика – въпреки това и в изпълнение на служебните си задължения по чл.314 ал.1 НПК въззивният съд отново подчертава, че първостепенният съд подробно и аргументирано е анализирал по отделно и в съвкупност приобщените доказателствени източници, като не се установява превратно тълкуване, доколкото всеки един от тях е обсъден коректно и съгласно вложеното обстоятелствено съдържание.

Повереникът на частния тъжител също така твърди, че приетият за доказан факт на изградени между Ц. и П. бизнес отношения е неверен и ненужно изследва от основния съд. Доводът за неверност на изведения факт е лишен от доказателствена подкрепа – съобразно приетите за напълно едноточни показания на свидетелите П.а и Б., кореспондиращи си с представения частен запис и изготвената експертиза съдържат категорични данни за финансово участие на тъжителя в бизнеса на подс.П. Отбелязва се, че този факт сам по себе си действително не е включен в предмета на доказване съгл. чл.102 НПК и очертан от частното обвинение в депозираната тъжба, но този факт и породеното въз основа на него влошаване на взаимоотношенията между процесните страни е първопричината за обективизираното поведение на тъжителя по отправяне на заплахи към подсъдимия, а именно последното е отразено в сведението от 05.03.19г. По мнение на въззивната инстанция, е наложително установяването на отношенията между Ц. и П. към инкриминираната дата и към непосредствено предхождащия я времеви период, тъй като именно тези бизнес проблеми и произтичащите от тях финансови трудности се явяват причина за влошаване на отношенията между лицата, намерили обективно проявление в действията на тъжителя по отправяне на заплахи към подсъдимия. Подобни факти са описани в сведението по дисциплинарната преписка и са инкриминирани, а материалната норма на чл.147 ал.2 НК задължава извършването на проверка за тяхната истинност.

Неразривно свързано с горното възражение е и следващото такова, като във въззивната жалба се твърди, че именно поведението на подс. П. води до влошаване на отношенията му с частния тъжител, тъй като не е върнал предоставен му паричен заем, не е ремонтирал автомобила на Ц. и на 29.12.18г. го е посетил в дома му, носейки оръжие. Съдът вече нееднократно изложи аргументи в насока доказаност на наличие на бизнес отношения между страните и съответно недоказаност на факта на предоставен паричен заем, поради което приема за излишно да преповтаря същите. Доказателствено необезпечени са и сочените за реализирани на 29.12.18г. събития. Фактът обаче на неизвършен ремонт на собствения на тъжителя автомобил е установено от приобщените доказателства, но същият не се приема за мотив, оправдаващ неговото поведение по отправяне на заплахи за физическа саморазправа и предприемане на 12.01.19г. на конкретни действия в тази насока.

Възразявайки относно изградения от СРС фактически извод за реализирани от тъжителя действия по отправени заплахи, повереникът излага и тезата си за неоснователно кредитиране показанията на свидетелите П.а и Б. с довод за заинтересованост, породена от родствения им отношения с подсъдимия, а приема за единствено правдиви и обективни показанията на св.Н.. Тук следва отново да се отбележи, че наличието на твърдяната близка родствена връзка не е убягнала от вниманието на първостепенния съд и без да пренебрегва тази индиция за заинтересованост, а напротив, подхождайки с

нужното внимание и критичност, са оценени тези показания.Както се изтъкна по-горе, показанията на свидетелите П.а и Б. се възприемат и от настоящия съдебен състав за пряк доказателствен източник, тъй като съдържащото се в тях фактическо описание е резултат от преките им и непосредствени лични възприятия – и двете свидетелки присъстват лично на 12.01.19г. по време на срещата между подсъдимия и тъжителя, като св. Б. разказва за своите зрителни и слухови впечатления, а с оглед своето местонахождение (в двора на къщата и от вътрешната страна на оградата), св.П.а само слухово възприема отправените от Ц. закани, но и двете свидетелки са категорични за факта на лично възприети отправени преди горната дата и то по телефон заплахи, уточнявайки начина на узнаване на същите, а именно включен „високоговорител“ на ползвания от П. мобилен телефон, като не може да бъде пренебрегнато и изричното изявление на св.Б. за разпознаване гласа на тъжителя и това изявление е житейски обосновано с факта на нееднократно прослушани подобни разговори.Съпоставяйки показанията на свидетелите П.а и Б. с тези на св.Н. прави впечатление, че първите са фактически по-всеобхватни, а показанията на св.Н. са съсредоточени само и единствено досежно един определен епизод в отношенията между процесните страни, а именно реализираните на 12.01.19г. събития.Този последен свидетел не навежда доказателствени данни за лично възприемане или последващо узнаване на обстоятелства относно взаимните действия на тъжителя и подсъдимия, датиращи преди горната дата.

В контекста на твърдяната от повереника правдивост и обективност на показанията на св.Н. се подчертава, че СРС е приел същите само за частично недостоверни и подробно и фактически коректно е аргументирал това си становище.Въззивният съд напълно споделя горното, изключая частта относно възприетите за неверени показания за датата на описаните събития пред дома на подс.П. и в тази им част мотивите към проверяваната присъда подлежат на частична ревизия, което обаче не се отразява на крайния изход от делото.Действително свидетелят говори за „пролетта на 2019г.“ и не упоменава конкретна дата, като това е оценено в негативен аспект от основния съд.Следва обаче да се има предвид моментът на провеждане на самия разпит, който момент е сравнително отдалечен от описаните събития и именно това обосновава липсата на спомен за конкретна дата.Видно обаче от коментираните показания, свидетелят само веднъж е придружавал тъжителя до дома на подсъдимия и независимо от липсата на конкретизация на точния времеви момент, то въззивният съд приема, че даденото от него описание касае именно датата 12.01.19г.Съдържанието на свидетелския разказ по принцип в значителна степен е обвързано от индивидуалната способност на самия свидетел за възприемане на факти от обективната действителност, тяхното запаметяване и последващото им възпроизвеждане.Т.е. невъзможността на свидетеля да внесе уточнение за конкретната дата не представлява признак за недобросъвестност и сам по себе си не е показател за недостоверност.В случая обаче СРС е изложил подробни и логични

съображения в своята доказателствена оценка, които съображения са споделими и от контролната инстанция – наличие в показанията на св.Н. на вътрешна противоречивост, нелогичност (с оглед нееднократното объркване на собственото име на тъжителя, с когото афишира близки и дългогодишни приятелски отношения) и липса на корелация с останалия доказателствен материал.

В заключение и касателно доказателствените аргументи на СРС и изведените на тази база факти повереникът излага и коментар за „режисиране“ от страна на подс.П. на събитията от 12.01.19г., за невярност на подадения на тел.112 сигнал и за импровизирано тълкуване на съдържанието на приобщения частен запис.В отговор на горното въззивният съд подчертава доказания факт за липса на предварително знание от подсъдимото лице за посещението на тъжителя на 12.01.19г.; съобрази се и събраните доказателства за емоционалното състояние на подс.П., който е силно притеснен и уплашен и именно поради това, е придружен от св.Б. на срещата пред дома си, като действията му по подаване на телефонен сигнал са комплексно мотивирани не само от поведението на тъжителя на горната дата, а и от предходно такова, доколкото са налични категорични доказателства за отправяни заплахи и преди датата 12.01.19г.Т.е. липсват обективни находки за твърдяното от повереника „режисиране“.За неоснователно се приема и възражението за неправилна оценка на представения частен запис на провежданата между процесните страни телефонна комуникация, доколкото тук се оспорва само и единствено самоличността на лицето, с което разговаря подсъдимия.В тази вр. и в хода на първоинстанционното съдебно следствие са събрани редица доказателства – има се предвид изготвената Фоноскопска експертиза и показанията на свидетелите Б. и П.а, които слухово възприемат разговорите в момента на тяхното провеждане и които разпознават гласа на тъжителя Ц..Т.е. налични са няколко отделни самостоятелни доказателствени източника с еднопосочно съдържание.

Неубедителна е и изложената във въззивната жалба теза за осъществена от подс.П. провокация по отношение на тъжителя по време на проведените телефонни разговори.По принцип провокацията към престъпление се изразява в реализиране от страна на провокиращото лице на активни действия, насочени към провокираното лице и целящи създаване на обективни условия и мотивация у последния за извършване на престъпление, каквото престъпление не би било извършено от последния, без намесата на провокиращия.В случая и съобразно доказателствената съвкупност, не се установява подобно манипулативно поведение на подс.П., доколкото инициатор на телефонните обаждания и на събитията от 12.01.19г. е именно частният тъжител и доколкото последният отправя определени обидни думи и заплахи към личността на подсъдимия в рамките на един сравнително продължителен времеви период. В резултат именно на горното, подсъдимият е поставен в условия да се защитава, което чисто теоретично изключва провокацията.

След изследване на доказателствената основа и извличане на правно релевантните факти първостепенният съд е достигнал и до верни правни изводи. В рамките на доказаните факти законосъобразно е прието, че поведението на подс.П. не се субсумира под състава на престъплението по чл.147 ал.1 НК, респ. приложимият материален закон е вярно и точно интерпретиран.

Инкриминираната форма на изпълнителното деяние на клеветата се изразява в разгласяване на позорни за тъжителя обстоятелства и приписването му на престъпление, което той в действителност не е извършил. Деецът обективира подобно престъпно поведение, когато съзнателно разгласява позорящи пострадалия факти и му приписва конкретизирано по време, място и реализирана деятелност престъпление и е установена неистинността на твърденията му.

Несъставомерността на деянието произтича, както правилно е отчел СРС, от обстоятелството, че в разглеждания случай с подаването на инкриминираното сведение подсъдимият е реализирал поведение, изисквано му от съответен държавен орган – той е потърсен в хода на дисциплинарната проверка с отправено искане за описание на действията на частния тъжител. Да, действително по своя обективен характер изнесените в сведението факти са позорящи такива и описаната деятелност на тъжителя Ц. носи белезите на престъпна, но тези преки, ясни и недвусмислено ползвани изрази не изключват и не опровергават възприетата от СРС позиция, че същите са израз на личната позиция на подс.П. и желанието му за добросъвестно описание на реализираните събития. Нещо повече – в случая по безспорен и категоричен начин се доказва истинността на отразените в инкриминираното сведение обстоятелства относно поведението на тъжителя Ц., обективирано посредством отправени заплахи по отношение на подсъдимото лице.

Тъй като клеветата е умишлено престъпление, то умисъл следва да е наличен досежно всеки един от съставомерните елементи, а именно деецът трябва да съзнава, че приписва на пострадалия неизвършено от него престъпление, да съзнава позорящия характер на разгласяваните обстоятелства, да съзнава, че изнесената информация за проявата на пострадалия е от естество да накърни неговата репутация, добро име и положителна обществена оценка, като извършителят иска (или допуска) настъпването именно на тези последици. В случая действията на подс. П. имат за цел удовлетворяване на отправено към него искане в хода на дисциплинарната проверка и оказване на съдействие на проверяващите в тази връзка. Умисълът е изключен при наличие на увереност, формирана на основата на обективни факти, в истинността на изнесеното. В тази връзка наведените от повереника доводи за създадена мотивация у подс.П. за накърняване интересите на тъжителя Ц. и предизвикване на определени негативни последици за последния са неоснователни и опровергаващи се от доказаните факти – в случая за съотносими такива се приемат тези, свързани

със самото дисциплинарно производство, тъй като именно в хода и за целите на същото е изготвено и депозирано инкриминираното сведение, а видно от материалите по преписката, същата е образувана на база докладните от инспектор М. и инспектор К., а не по инициатива на подсъдимото лице. Самият факт на подаване на самото сведение на 05.03.19г. (почти два месеца след събитията от 12.01.19г.) е красноречив обективен показател за липса на формирано намерение у подсъдимия за накърняване доброто име на частния тъжител. Ясно е очертано субективното отношение на подсъдимия към обективизираната от него дейтелност, целяща оказване на съдействие на проверяващите органи.

При горното се заключава, че обжалваната първоинстанционна присъда се явява правилна и законосъобразна – на осн.чл.304 НПК съдът правилно е приложил материалния закон и е приел, че подс.П. не е извършил вмененото му престъпление, изхождайки от липсата в цялост на изискуемите съставомерни елементи и от наличие на хипотезата на чл.147 ал.2 НПК.

Законосъобразно, предвид изхода на делото, първоинстанционният съд е възложил в тежест на частния тъжител да заплати направените в хода на производството разноски. Искане за заплащане на направени по въззивното производство разноски бе направено и по настоящото дело от страна на защитата, но доколкото липсват доказателства за действително направени разноски, то съдът не уважава същото.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 от НПК, СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НК, XXII-ти въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 11.05.2022., постановена по НЧХД 13500/2019 г. по описа на СРС – НО, 116 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____